

zmagah praviti“, govori isti sv. Duh, ki tudi vsak čas postavlja škofe, da vladajo cerkev božjo.

Naj že sem in ostanem najmanjši med služebniki božjimi, in dasiravno nimam Bog vé, kakih zaslug, vendar pomislite, da sem naslednik tistih apostolov, katerim je božji Izveličar rekel: „Kdor vas posluša, mene posluša, in kdor vas zaničuje, mene zaničuje; kdor pa mene zaničuje, zaničuje njega, ki me je poslal“. Spominjajte se tudi besed že ostarelega sv. apostola Pavla, katere je pisal svojemu učencu, še mlademu škofu Efeškemu: „Nihče naj tvoje mladosti ne zaničuje“. Jaz sam pa se bom držal nadaljnjih besed iste kitice sv. pisma: „Izgled bodi vernim v besedi in vedenji, v ljubezni, v veri, v čistosti“.

Zvesti mi prijatelji! Če bode med nami pokorščina cvetela, razcvetale se bodo tudi vse druge čednosti. Porok tega so nam sv. cerkveni očetje, ki značijo pokorščino kot mater in varuhinjo čednosti. Sv. Avguštin namreč govori: „Pokorščina je največja čednost, je tako rekoč korenina in mati čednosti“. In sv. Lovrencij Justinijan isto resnico lepo razjasnjuje ter pravi: „Pokorščina človeka obogati, razveseljuje cerkev, podeljuje mir, oblaži duh, stori čisto srce, odpira nebesa, oveseljuje človeško življenje in poraja vse druge čednosti in jih varuje“.

Če ste mi tedaj pokorni in mi daste čast, ni mi pač treba odgovarjati še visokovrednemu gospodu govorniku, ki je častito duhovščino priporočal moji milosti. Glava namreč treba, da zamore svoje dolžnosti izvršiti, rok in nog; nasproti pa noge in roke tudi trebajo glave. Vi ste tedaj meni ravno tako potrebni, kakor je tudi vam mene treba. Tedaj bi bil pač sam svoj sovražnik, ako ne bi slehernega izmed vas ljubeznjivo objel; saj je vsaki izmed vas tako rekoč nekaj mojega: ali oko moje ali uho, ali jezik moj, ali roka in noga moja. Zarad tega vas vse in slehernega objamem v svojem srcu, naj živimo skupno in umrjemo skupno. Naj bi vendar med vami in menoj vladala tista blaga in sladka ljubezen, katero goji prijatelj do prijatelja svojega. „To je moja zapoved, je rekel božji učenik, da se ljubite med seboj, kakor sem jaz vas ljubil“. In svetni apostol sv. Pavel opominja Korinčane: „Trudite se za ljubezen“! — in Kološane: „Črez vse pa cenite ljubezen“.

Gotovo bi mi vsi radi srečni bili. Naj nas tedaj veže vroča ljubezen, katero hočemo vsaki čas skrbno gojiti. Ljubezen nas bo obdabila z notranjim in zunanjim mirom. Ljubezen namreč ne osrečuje samo duše, ampak tudi župnije, rodbine, in sploh vsakojaka društva, v katerih je domača. Kjer pa ljubezni ni doma, prosim vas, kaj druga jim tam ostaja, kakor debeli led sebične ljubezni, trdosrčnost in grenka občutljivost, nemir in razdor, s kratka, vsako-

jaka nevolja? Kjer je pa ljubezen doma, tam so nebesa. O prelubeznjiva ljubezen! Kdo bo meni na pomoč, da te najdemo in da napolniš naša srca? Kaj namreč smo brez ljubezni? Prav nič nismo; in ako bi tudi človeške in angeljske jezike govorili, in bi znali prerokovati ter vedeli vse skrivnosti, in ako bi imeli vso vero, tako, da bi gore predstavljali, in ako bi razdelili vse svoje premoženje med uboge, in če bi izročili telesa svoja v ogenj, da zgorijo — ljubezni pa bi ne imeli, nič nismo in nič nam ne hasni.

Toda dobro vem, da vi preljubi, jako dobro razumete jezik krščanske ljubezni, ki je naš materni jezik, ker ga nas je naučila sv. mati katoliška cerkev, zbog tega sem rad došel v v vašo sredino, in sem slovo dal dragim svojim tovarišem in ljubljenim svojim učencem v slovitnem zavodu sv. Avgušтина na Dunaji.

(Dalje prih.)

Gospodarske stvari.

Po odstavljenji teleta.

Ni še dolgo, kar smo govorili na tem mestu o odstavljenji teleta in upamo, da ne zastonj. Iz srca bi pač radi, da bi si naši bralci, kolikor mogoče, odvrnili vsako nesrečo ali škodo in kdo ne zna, kako se ona ravno pri živinoreji tako rada pritepe? Naj še dnes nekaj pristavimo o tem, kaj ugaja teletu, kedar ne sme več h kravi ali kar je tisto, po svojem odstavljenji.

S tem, da odstavljam te tele z vso skrbjo ter se ne prenačimo v tem, nič nismo še s skrbjo pri kraji. Ako sedaj ne ravnamo prav z njim, čisto lahko se nam mlado živinče izkazi. To velja še čisto posebej za prvi pol leta. V tem ne da bi tele pitali ali Bog zna kako ga umetno redili, moramo pa mu vse eno postreči z vsem, česar mu je treba, da se mu život krepko razvije in truplo gre na višek.

Dobra hrana, red pri času, kedar se mu daje in pa snaga, to so reči, brez katerih človek v tem ne shaja; ako pa ima to, treba še je samo za tele gibanja in tedaj mu ga privošči s tem, da ga ne privezuješ že k jaslom, ampak ga še pustiš, če je mogoče, v teletniku, v prostoru, kjer se lahko, kedar hoče in kamor hoče obrne. Na to pa je že treba paziti, da ne pride h kravi in se tako sopet ne privadi kje sesanja.

Živež je v tem času za tele najboljše tudi na dalje seno, otava in oves. Bolje ko je seno, bolje takne živali. Ker ima otava še več listja, kakor pa seno, zato jo tele lažje prebavi. Kislo ali seno, ki se je pokvarilo, tega Bog ne daj polagati teletu. S tako krmo si lahko človek napravi veliko škode pri živini v obče, tembolj pa še pri mladi. Da je poleg otave treba še tudi ovsa, vsaj za prvo pol leta, to se umeje

in umni gospodar zna, da mu ta izdaja vrže o svojem času lepih obresti.

Ali oves, kakor je sam na sebi, ne kaže za živali, ampak treba ga je zdrobiti in še le zdaj se pomeša med otavo, ta se pa tudi zdrobi ali najboljše zreže. Če se oves le namoči in polaga tak teletu, za-nj ni veliko vredna hrana. Zastopi se, da je sedaj želodec pri teletu že čvrst in torej lahko prebavlja oves, ne da se kuha.

Da se polaga živinčetu zdaj več, zdaj manj, to se razsodi po plemenu in v obče po rasti. Srednja teleta vzamejo 2 do 3 klg. sena in 1 do 2 klg. ovsa na dan, iz početka še manj, več pa tudi ne lahko kedaj. Preveč ovsa bi zaleglo le na škodo zdravja. Na kar pa še opozorimo posebej naše bralce, je to, da naj krmijo lepo v redu svojo živino. Ne enkrat preveč, drugikrat premalo, sedaj 5krat, sedaj le 2krat na dan. Tudi premenjevati krmo prehitro ne kaže in pa še to — snage je treba. Živinče naj ne stoji nikoli v blatu, pa tudi na to se naj gleda, da ne bode ušivo, ali če bi vendarle postalo, naj se mu odpravijo uši brž, ko je mogoče.

Sejmovi. Dne 15. marcija v Celji, v Poličanah (za svinje) in v Slov. Gradci. Dne 17. marcija v Lembergu pri Šmarji, v Cmureku, v Podčetrtnu in v Trbovljah. Dne 18. marcija pri sv. Trojici v slov. goricah. Dne 19. marcija v Ljubnem in v Svitini.

Dopisi.

Od sv. Petra pri Radgoni. (Cerkev.) Po zimi, ko spi vsa narava, počivala je tudi stavba naše farne cerkve. Ali zdaj, ko pomladno solnce začne zemljo gibati, tudi mi nočemo več rok križem držati, ampak se znôva dela lotiti, da nadaljujemo stavbo in jo letos z božjo pomočjo tudi dovršimo. Lani smo cerkev primerno podoljšali, a letos jo bomo še raztegnili na široko in jo tudi z opeko obokali. Potem bo menda cerkev za obširno faro dosti prostorna, in nas bo sv. Peter po nedeljah lahko vse vzel v svojo ladjico, in nas ne bo več polovica stala zunaj pod kapom. Zlasti smo radi, da se sedanji lesen obok še o pravem času odpravi, da se ne zgodi kaka nesreča. Kar se je lani storilo, stalo je 3600 gld., a letos bo treba globlje v žep seči, ker razširjanje cerkve bo stalo 11.000 gld., tedaj toliko goldinarjev, kakor ima sv. Uršula sv. devic tovarišic. To je dosti denarja pri naših slabih močeh. Ali kakor je nekdanj vдова o časih preroka Elije iz peščice moke in maličko olja cel čas pekla oljeve potice, tako bodo dosegali tudi naši revni darovi stroške, ako jih ljubi Bog blagoslovi. Podvzetje je sicer imelo v fari tudi svoje nasprotnike, ali srčnost našega

gospoda župnika in vrla volja naših vernih farmanov je premagala vse zapreke. Vsi dobri živijo zdaj v sladkem upanju; če bi se pa kdo na tihem jezil, da dobi sv. Peter novo suknjo, tistega obžalujemo ter želimo, naj mu jeza ne bi kje na zdravji škodila.

Iz Rogaskega okraja. (Čast Slovencem.) Po vseh krajih so vsled nove postav zdaj razobešene table, ki prepovedujejo beračiti. V našem okraju najdeš table samo z nemškimi napisi. To je jako častno za slovensko ljudstvo. Vsaki namreč, ki bo te napise bral, bo spoznal, da so v celem tem okraju le nemški berači in postopači, slovenskih pa ni nič. Gospodje v okrajnem zastopu sicer nam Slovencem prijatelji niso, vendar za to lepo pričalo jim bomo hvaležni, dokler bo kje tistih tabel katera visela. One, ki kaj nemškega razumejo, pa opozarjamo, naj tolmačijo ljudem, kake pravice jim daje ta nova postava. Ona je, kakor se kaže, zelo koristna. Naše ljudstvo prerado in preveč daruje tujcem, ki med Slovenci svoj kruh beračijo in takih je posebno na obeh vsprejetiščih v Rogateci in Podčetrtnu precej veliko. Po tej postavi je pa oestro prepovedano tem kaj več dati ali celo v hišo jih sprejeti. To si naj ljudje dobro zapomnijo!

Iz Bučkovec pri Malinedelji. (V obrambo.) „Da se resnica spozna, treba je slišati dva zvon!“ pravi stari slovenski pregovor, katerega je gotovo naš gospod dopisnik iz „Bočkovec pri Malinedelji“ v štv. 8 od 20 febr. t. l. pozabil ali prezrl. Rečeni g. dopisnik bi pač, ko bi hotel biti „nepristranski“, če so mu volilne razmere znane, bolje storil, da bi svojo „starino“ za-se v svojih praznih predalih ohranil, ter je ne „ponavljal“ in pri tem ne blatil naše poštene in narodno zavedne vesi, kakor tudi mož, kateri so si za razvoj narodne zavesti v obče več zaslug stekli in več žrtvovali za narod in obče korist, kakor je bila gospoda dopisnika, po pravem „Slovenusa“ vsa krama vredna! Kedo je bil kriv, da je bila, ali da bo volitev opovržena, drugi kakor ravno zdajni župan g. Kocpek? Naj še ima vse tako izbrane sposobnosti za župansko „krono“, bi vendar moral volilni red ali postavo toliko poznati, da bi je ne dal kot prvosednik volilne komisije prekršiti in znal bi volilcem dopovedati, kdo sme voliti in kako! Naj nam našteje javno g. dopisnik dobrote in blagre, katere je naš dozdajni občinski župan razlival po naši občini, vsled česar se je našim sovaščanom tako iskreno prikupil, da pri novi letošnji volitvi občinskega odbora dne 27. prosinca ni več, kakor jedino le en sam glas za obč. odbornika dobil; in vendar gospod dopisnik vseh volilcev naših občin t. j. Bučkovec in Drakovci, pri vsej svojej „nepristranosti“ ne more prištevati „farnega urada sovražnikom“ in „prepiravcem g. duhov-